

Úvod

Na Jarka mám hromadu vzpomínek, roky sme spolu dělali, byli kamarádi. Né vždycky bylo veselo, byly i horší a smutné příběhy, ty sa ale postupně z našich myslí vytrácejú a to je dobre.

Ve svém životě sem měl štěstí poznat čtyroch Majstrů muzikantských. Majstra Joženu Kubíka, Majstra Jožku Kubíka IV. Filíka, Majstra Martina Hrbáča a Majstra Jarka Miškeríka. Bohužel, tré sú už v muzikantském nebi, je to nespravedlivé, ešče mohli obveselovat nás šeckých.

Trochu šak zapomínáme na to, že Jarek mimo to, že byl vynikajícím muzikantem, byl především pedagogem. Pod jeho vedením sa muzikantskému uměňú vyškolila celá rada dnes už vynikajících muzikantů. Sú to generace muzikantů z celého Horňácka.

Od toho dětského škrípáňá až po procítěnú brilantní hru, tak to byla dúhá, trnitá cesta. Měl on na to obrovskou trpělivost a hlavně lásku k muzice, ke zpěvu a k Horňácku.

Po panovi učitelovi Leošovi Zemanovi je to druhý učitel, kerý vyučil tolik muzikantů a zpěváků.

Pripomenu, jakú měl radost z toho, jak na zkúškách v kulturáku drezíroval děcka. Na jevišti stáli muzikanti a hráli jak o dušu. V půlkruhu stáli malí zpěvácci, ruky hore a sálem sa nésel jejich zpěv. Jarek stál za poslední radú a potutelně sa usmíval. Negdy sériju písniček opakovali snád stokrát. Jarek jích aj servat, ponadával. Děckom kolikrát tékly po tváříčkách slze, ale ruky hore a zpívali. To byla pravá Jarkova škola.

Po časi pochopili jeho záměry, ale to už vystupovali a reprezentovali v soutěžách Zaspívaj slavíčku, na společných koncertech Děti a píseň s BROLNem, na soutěžách Stuha Slávka Volavého, O věneček Fanoša Mikuleckého, na Mezinárodním folklorním festivalu ve Strážnici, Horňáckých slavnostách, na podijách po celěj republice a aj po světě. Jarek stál u zrodu dětského folklorního festivalu Mladé Horňácko. Co stál? On ho přímo tvoril. S paní profesorkú Zdeňkú Jelínkovú objížďali jednotlivé školy, ona radila vedúcím po stránce taneční a s choreografijú a Jarek po stránce hudební a výběru písniček.

MARTIN KUČHYŇKA A JIŘÍ MIČKA PŘI NATÁČENÍ FILMU LIDÉ ZPOD JAVORINY. 1971 / AAM

Neopomenutelná je práce Jarka v muzikách – ve svojí vlastní žakovské, v rodinné, ať už to byla cimbálka Martina Hrbáča, ve Veliče, v Lipovjanu, na Brezové, ve strážnických muzikách, na Hradištsku a Uherskobrodsku, Kyjovsku, v Oravanu a dalšíma. Mezi muzikantama porád najdete jeho rozpisy not. To bylo popsaného notového papíru, minutého ingústu. Navíc měl pěkný technický rukopis. Spolupracovat s BROLNem, s Mirom Dudíkem a dalšíma na úpravách a harmonizaci celých hudebních pásem. Radú pomáhať aj ženským a mužským pěveckým sborom.

Na škodu věci v minulém režimu bylo, že tak dovedný a nadaný pedagog, jakým Jarek bezesporu byl, nemohel učit na LŠU. Nemel patričné predepsané vzdělání. No, nekeri študovaní v různých oboroch vzdělání majú, ale chybí im cit, láska pro věc.

Ešče sme doposavad nedocenili Jarkovu prácu pri sestavovaní Horňáckého zpěvníku sedláckých. Predčasná smrť zaviniťa, že Jarek zpěvník zanechal v téj podobě, jak

potom vyšel v roku 1994. Nestačil už dodělat k pěsničkám harmonizaci, důkladně ešče šeckeri proštudovat. Mel v plánu do zpěvníku pridať táhle pěsničky a verbuňky. Možná by to rozšířil aj o taneční kúsky (polky, valčíky, šotyšky aj.) protože vím, že mel radu zápisú štrajchovéj muziky od pani učitelky Dagmar Severové a dalších muzikantů.

Proto sa vám dostává do ruk knížka o této horňáckéj muzikantskéj legendě. Najdete tu vzpomínky od jeho přátel, kamarádů, muzikantů. Je tu aj osobní vyznání jeho ženy Jarky. Materiálu sa nám nashromáždilo moc, proto je najtěžší vybrat co tam dat, co vynechat.

Jarek hrával s celú radú muzik, proto súčasťú knížky je aj cédečko. Hudebního materiálu je tak na najměň deset CD a na DVD by ešče ostalo.

Pripravovali sme toto dílko s láskú a vzpomínkú na Jarka a budeme rádi, když aj vás to potěší.

MARTIN KUCHYŇKA

Tady cituju ze Zpěvníku hornáckých od paní Jelínkové

„Z vlastních záznamů i ze sbírek různých autorů v archivech, v institucích i v soukromí sestavil Hornácký zpěvník sedláckých.

Jde o první tématicky sestavenou sbírku, obsahující přes 800 písní, které se zpívaly v jednotlivých obcích Hornácka k místním variantám sedlácké. Co do proveniencí obsahuje záznamy sedláckých z písňových sbírek různých sběratelů (např. Jana Poláčka, Joži Černíka, Rudolfa Kynčla, Františka Bartoše a mnoha dalších), ale i písně k sedlácké z repertoáru jednotlivých hornáckých hudců (Jura Šácha, Emil a Matěj Miškeříkovi aj.) a vynikajících zpěváků především starší generace, z nichž mnozí pocházeli ze známých místních zpěvných rodů (pluk. Jura Hudeček, prof. Dušan Holý, František Okénka, Martin Čambal aj.). Mnohé z písní k sedlácké zaznamenal autor sbírky Jarek Miškeřík sám, neboť za svého hudeckého působení v jednotlivých muzikách poznal nejen ve Velké, ale i ve Vrbkách, Javorníku, Lipově, Kuželově, na Lhotkách a na Suchově mnoho znamenitých tanečníků a zpěváků sedlácké.

K záznamům jednotlivých písní je třeba podotknout, že u každé písně je uváděn zpěvák, lokalita, zapisovatel i pramen, odkud byla píseň čerpána.

Sbírka písní k hornácké sedlácké vznikala po několik let na základě pečlivého studia všech dostupných dosavadních písňových sbírek z rozmezí více jak sta let, ale i sbíráním dosud žijících pamětníků a členů proslulých hornáckých rodů, k nimž patřil i sám Jarek Miškeřík.“

JAREK MIŠERÍK A VÍT TRACHTULEC.
HORŇÁCKÉ SLAVNOSTI 1983 / AVT

S Jarkem jsem se seznámil již jako kluk hrající v dětské cimbálové muzice při Základní škole Hutník ve Veselí nad Moravou, vedené učitelem Aloisem Kristoňem a později krátce v cimbálové muzice souboru Radošov, rovněž ve Veselí nad Moravou. K seznámení přispěl i můj otec Josef Trachtulec, dlouholetý cimbalista Horňácké cimbálové muziky Martina Hrbáče a Strážnické cimbálové muziky Slávka Volavého, který s ním příležitostně hrával. Už jako student gymnázia jsem někdy s Jarkem kontroval na housle a otec hrál na cimbál. Však také atmosféra, kterou vytvořil spolu s dalšími muzikanty na stužkovacím a následně na maturitním večírku byla vynikající. Zhruba od poloviny sedmdesátých let, když nemohl Janek Šácha, nebo otec, zaskakoval jsem v Jarkově muzice ve Velké i v muzice Mirka Menšíka ve Strážnici na cimbál. Otec mně také poradil, jak mám reagovat na nečekaná noční pozvání na kávu, „stavení sa na štamprlu“, doprovody domů a podobně. Byl jsem tak zpočátku ušetřen bouřlivých přijetí a nemohlo se mně stát něco podobného jako Martinu Prachařovi i řadě jiných kamarádů bez rozdílu hudebního či společenského zařazení. Ač byl o 11 let starší, absolvovali jsme spolu mnoho her na Mladém Horňácku, v jeho muzice ve Velké, v Lipově, ve Strážnici, řadu let v Horňácké cimbálové muzice Martina Hrbáče

i dalších. Při ubytování na zájezdech doma i v zahraničí jsme byli často ubytováni společně. K pravidelným zážitkům patřilo Jarkovo ranní vaření česnečky, pro které jsem mnoho let vozil s sebou nejen dostatek suroviny, ale i plechový hrnek a ponorný vaříč. Při polévce byly objasňovány události předchozího dne či noci. Zodpovídal jsem dotazy na téma: „Komu sa mám omlúvit, čo sem vyvédeľ, koho sem vyrazil z muziky, nepobili sme sa?“

Odpovědi: „Všeckým, ani se neptej, vyhodils' nás vsecky, ani né...“

„Tož Ti pěkně děkuju, to abych nevyhlázel pred ľudí.“

Rád jsem přijal nabídku na spolupráci na publikaci věnované Jarkovi. Přístup některých oslovených (ne)příspěvatelů mě překvapil. Škoda, že u některých dost nemile.

Jaromír Miškeřík se narodil jako druhorozený syn manželům Matějovi a Kateřině (rozené Kuřinové z Blatnice) Miškeříkovým 26. srpna 1946 ve Velké nad Veličkou.

Na housle začal hrát u učitele Bedřicha Pouly. Ten pocházel ze Bzence a byl vedoucím hudební školy ve Velké nad Veličkou, která byla zřízena k 1. září 1955 a patřila pod místní osvětovou besedu. Vyučovalo se zde hře na housle, klavír a harmoniku a v prvním roce se přihlásilo celkem 36 žáků a žákyň.

LEOŠ ZEMAN. NEDATOVÁNO / AJP